

Chlad

„Ako sa voláte?“

Neodpovedá.

„Vaše meno, poprosím.“ Pozerá sa na ňu prísny, až pohrdavým pohľadom. Ona sa strhne. Pohľad sa jej zaostrí a ona sa vráti do tohto sveta, do prítomnosti.

„Lena Linská.“

„Koľko máte rokov?“

„Dvadsaťjeden.“

„Viete mi povedať, aký je dnes dátum?“

„Dvadsiaty šiesty august dvetisícšesťstopäťdesiatštyri (26.8.2654), utorok.“ Hovorí to automaticky, bez štipky radosti, vlastne trochu unavene. Tak ako väčšina ľudí z Dnešného sveta. Je vidieť, ako jej svetielko každou chvíľou hasne viac a viac. Je tu už dlho. Čakajú, kedy zosmutnie. Nezostalo jej ho už veľa.

Lena je obyčajné dievča z tohto dosť obyčajného Dnešného sveta. Narodila sa do robotníckej rodiny. Mama robotníčka, otec robotník. Každý robí v továrni. Ľudia konečne pochopili, že stroje nenahradia ľudí, a týmto neutíchajúcim hlukom z mašín, ktoré obsluhujú, si pripomínajú, že bolo aj horšie. Že teraz sa majú lepšie, keď majú kde pracovať a nie sú z nich bezdomovci. Život je trochu ľahší.

Obyčajne, tak ako každý, sa narodila so svetlom- plamienkom uprostred jej hrude, jej vlastnou životnou energiou. Toto svetlo vidia všetci, je to akási poznávacia značka každého. Značka života. Lebo keď zhasne, ty môžeš existovať, ale prestaneš žiť. Z tvojej tváre sa vytratí teplo a stane sa z teba len chodiaca mŕtvola.

Deti majú svetla najviac, ničomu nerozumejú, a teda majú dovolené byť šťastné. Ako rastú, stále ho ubúda viac a viac. Hlukom, hádkami, smútkom a Chladom.

Samozrejme, môže aj pribudnúť, ale len veľmi málo oproti tomu ako mizne.

Všeobecne platí, že čím viac svetla, tým viac radosti, viac červene v líčkach a viac podozrenia. Ľudia nebývajú v dnešnej dobe šťastní, už viac nie. A to všetko vďaka Chladu.

Keď Lena vstupovala do tejto vypočívacej cely, jej svetlo jasne žiarilo. Až príliš.

„Viete mi opísať Chlad?“

Chcú od nej, aby ho cítila, aj keď sa k nej v bezpečnom interiéri obrovskej budovy nemá šancu dostať.

„Chlad vnika do ľudí každým dňom viac a viac. Keď ide, cítim ho, na svojej koži, na špičke jazyka popraskaných pier, na končekoch už aj tak dosť zmrznutých vlasov.

Ako taký opar, veľmi neviditeľný, veľmi jasný. Ako hmla, ktorá vnika do kostí

,a vysáva zo mňa všetko, čo ma robí šťastnou. Moje ruky sú bezvládne. Nedokážem sa brániť. Cítim sa sama. Útočí na mňa.

Ale... potom vždy príde ona. Drží ma za ruku, a keď sme dve, nebojím sa. Pomáha to. Poťahuje ma bližšie ku sebe, naše plamienky sa postupne navzájom zohrievajú.“
Usmieva sa.

Chlad sa stal najväčším nepriateľom ľudstva. Viera voň mu pridáva na sile. Lebo kde je Chlad, tam je zima, kde je zima, tam je zlo.

Teraz to, prosím, nechápte zle, slnko svieti pekne, teplo. Domy sú krásne, so zelenými záhradami a veľkými bielymi plotmi. Kvety na lúke kvitnú, ale Chlad sa aj tak šíri ďalej. Berie plamienky, zhasína šťastie. A tak ľudia majú všetko, hrady, zámky, vzducholode, ale aj tak sa snažia uniknúť. Nie Chladu, ale z tohto sveta.

„Vykrikovali ste, že ste našli Ticho, prečo?“

„Lebo som našla,“ povedala jednoducho.

„Nemožné, Ticho je mýtus, neexistuje!“

Hovorí sa, že keď boli naozaj zlé časy, a ľudia zomierali každý deň veľmi hromadne na vyčerpanie, nedostatok jedla alebo umrzli, začal sa šíriť Chlad. Nikto sa však nebál tohto pomenovania, a bola to jednoducho zima.

Lebo ľudia mali tak veľa životnej energie, že sa im nemerala svetielkami, lež všetko bolo v nich. Ich vnútorný pokoj, ich lad.

Potom však zomrelo viac ľudí, a oni sa začali cítiť sklúčene, obávali sa, že im nik nezostal.

Tak vznikli svetielka, mierka ich vlastnej zviazanosti.

Tak vznikol aj Chlad, ľudia sa začali jednoducho báť.

No a niekde v tom období, niekto múdry vyriekol, že raz príde niečo, ešte nebolo konkrétne pomenovanie pre tú vec, pri ktorej Chlad stratí svoju moc.

Hovorí sa, že ten dávny nepokoj opäť nadobudne svoje miesto a zrazu ľudia nebudú ani dobrí, ani zlí, prosto budú.

A keď budú, nebudú riešiť plamienky, lebo na nich nebude stáť ich šťastie. Bude to opäť o nich samých. Neskôr tú vec pomenovali Ticho.

„Kde ste našli Ticho?“

„V lese.“

„Kedy máte popri práci čas chodiť do lesa?“

A Linasi spomína, ako každý jeden deň čakáva na autobusovej zastávke s názvom Stromoradie, kde stromy už sú dávno zrúbané. Na autobus, ktorý ju zavezie do továrne. A každé ráno sa do nej zahryzne chlad až tak, že chce kričať, ale naučila sa zvládať túto bolesť.

Spomína si ,ako vždy sedí na tom istom mieste v tom istom autobuse, a pozerá sa na svet okolo.

A tak vždy čakáva, kým neprejdú okolo lekárne v žltom ošarpanom dome s nápisom Dom Sv. Alžbety. Ale vie, že ľudia na lieky veľmi nedbajú, a že boháči si ich kupujú, len aby mali.

Pozerá sa na ľudí okolo. Lebo nikto si k nej nikdy neprisadne. Na ženy s farebnými vlasmi, ženy s melírmí, ale aj na ženy so zanedbanými vlasmi s modrým štipcom nakrivo zapnutým uprostred hlavy.

Pozerá sa aj na mužov s pekným oblečením, ale ledabolo pozapínanými gombíkmi. Pozerá aj na domy. Ružovej alebo žltej farby, ťažko rozoznať, s veľkým zeleným nápisom Úver.

A keď príde do práce, pozerá sa na vedúcu, ktorá si neprestajne dáva rúž na pery akoby mala neustále prísť kontrola a ona musela vyzerat' úžasne.

V práci presedí čas, ktorý musí, manuálne a naučene robiac stále ten istý jeden monotónny pohyb, a potom odíde.

A keď ide domov, počuje, ako sa v krčme vedú rozhovory o Chlade, a počuje štrngot pohárov, lebo sa veľa pije.

Ale ona ide domov. Za Ňou, dať jej jedlo a zobrať ju na prechádzku. A keď si na ňu pomyslí, ihneď sa rozplynú všetky jej chmáry a jej svetlo začne horieť jasne.

„Po práci. Dám Jej jedlo a ideme na prechádzku.“ Policajt si všimne jej úsmev na tvári a jedovato tresne rukami po stole.

„Kto, dočerta, je ona?“

„Ona, moja malá sirôtka.“

„Je to dievča?“

„Anička.“

„Kde ste Annu našli?“

„Na ulici.“

„Začali ste sa o ňu starať?“

„Každý jeden deň, pán policajt, aj teraz je doma. Keď prídem, pôjdeme si spolu znova vypočuť Ticho.“

Strážnik okamžite vyťahuje telefón a naliehavo odchádza. Lina ešte započuje, že vydal príkaz na prehľadanie jej domu.

Ako policajti prehľadávajú Linin prázdny dom, fámy sa šíria. Ľudia totiž počuli, že Ticho sa nachádza v lese, a ako zbláznení, lebo, priznajme si, že sú, utekajú, ako rýchlo im nohy stačia. Bežia a bežia, len nevedia kam, až kým nemôžu dýchať a z posledných síl sa zastavujú. Padajú na zem, a kým ležia a dýchajú, nepočujú nič, dokonca ani vlastný dych. Sú ďaleko a hluk z tovární nie je, a oni počujú, a počujú Ticho. Lebo konečne chápu, že Ticho nie je zvuk, ale pocit.

Ale Lina čaká, hodinu, dve, tri, až kým k nej nepríde žena v bielom plášti.

„Lena, spáva u vás Anička?“ milo sa jej pýta.

„Áno, dokonca aj kolísku som jej zohnala. Na trhu, vo výpredaji.“

Žena len prikývne.

„Papá u vás Anička?“

„Čo je toto za otázku, veď ste v mojom dome museli nájsť dva špinavé taniere v dreze.“

„Máu vás Anička hračky?“

„Nie veľa, nemám veľa peňazí, dvoch mackov má.“

„Stretávali ste susedov, keď ste s Aničkou chodievali na prechádzky?“

„Vždy, najmä susedu od vedľa, ale aj kolegov z práce.“

„Dobre,“ žena si prikyvuje sama pre seba a niečo čmára do papierov pred ňou.

Lenže ľudia nevideli ísť Linu držiacu malé dievčatko za ruku. Videli len Linu, s čudne skrčenou rukou, akoby niekoho držala. A policajti v jej dome nenašli dva špinavé tanierov dreze, ale jeden, nenašli kolísku a dvoch macíkov. Nenašli nič. Nenašli ani Annu.

„Pôjdete so mnou Lina. Nebojte sa, už bude len lepšie.“

Lenže nie je. Lina kričí, prosí, vzpiera sa, aby ju nebrali od jej malého dievčatka. Ale tým to pre ňu je len horšie. Navliekajú ju do bieleho mundúru a nechávajú ju v prázdnej bielej izbe.

A Anička by prišla za ňou, ale Lina dala toľko liekov, že akosi aj sama prestáva veriť v Aničkinu existenciu.

A aj svetlo by jej bolo dávno zhaslo, lenže predsa v nej zostala malá spomienka na Ticho, a tak jej svetlo už nikdy nemôže zhasnúť.